

aniversare

Daniela Dumitru

am purtat rănila neamului meu
ca pe un descântec
de șapte ani
învăț să le las, una câte una,
ca pe niște cojoace urâte
dezgolindu-mă până la os:
haine grele și prea purtate
devenite una cu mine
îmi sunt acum străine
mi-a devenit ușor mersul
și sufletul îmi miroase a lemn viu...
poate că sunt o soră a copacilor
așa îmi explic această tandrețe
pe care o simt
în apropierea lor